

สตรีปี 2002 : สิ่งที่ยาเข้าไปในครอบครัว

ดร.อุบลวรรณ มีชูชน

สิ่งที่ยาไปในสังคมปัจจุบัน

ขณะนี้มียาการหนึ่งซึ่งดังกว่ายาการ “จุดอ่อน” คือ ยาการ “ยามบ้ายคลายเครียด” ยาการนั้นลือเลือนจุดอ่อนเช่น พิธีกรจะถามคำถามดังต่อไปนี้

คำถาม	คำตอบ
พระอะไรเข้าห้องไม่ได้	พระทำบุญแจกจ่าย
พระอะไรแขวนคอ	พระกลุ่มใจ
ปลาอะไรทำให้ควายง	ปลาหมอ! คนตอบงใช้ใหม่!!

ถ้าดิฉันจะเรียนถามท่านว่า “ครอบครัวไทยทำอะไรหาย” ท่านจะตอบว่าอย่างไร

สิ่งที่ยาไปในเมืองนาซาเร็ธ

“ครั้นล่วงไปสองวันพระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลีเพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า ผู้เผยพระวจนะนั้นไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาล ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายก็ได้ไปในเทศกาลนั้นด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเหล้าองุ่นและที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีข้าราชการคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก” (ยอห์น 4:43-46)

“ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จจากที่นั่นไปยังตำบลบ้านของพระองค์ และเหล่าสาวกก็ตามพระองค์ไป พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาและคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนัก พுகันว่า “คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร การมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จได้ด้วยมือของเขาเองหนอ คนนี้เป็นช่างไม้บุตรของนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวก็อยู่ที่นี้กับเรามิใช่หรือ” เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้เผยพระวจนะจะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตนและในวงศ์วานของตน” พระองค์จะกระทำมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้

เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มี ความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จ ไปสั่งสอนตามหมู่บ้าน โคจรอบ” (มาระโก 6:1-6)

กฐินหลัง

พระเยซูเสด็จไปที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ชำระพระวิหารและทำการอัศจรรย์หลาย อย่าง เช่น รักษาหญิงโลหิตตก รักษาลูกของไยริสและพระองค์เสด็จแวะไปคุยกับหญิงสะมาเรีย และ ชาวสะมาเรียเป็นอันมาก เชื่อพระองค์ แต่เมื่อพระองค์เสด็จไปที่ธรรมศาลานาซาเร็ธ พระองค์ทรงอ่าน พระธรรมอิสยาห์ให้พวกเขาฟังและอธิบายให้เขาเห็นว่าพระองค์คือ พระผู้ช่วยให้โลกรอดจากความผิด บาปพวกเขากลับโกรธพระองค์และพยายามฆ่าพระองค์ ซึ่งปรากฏอยู่ใน ลูกา 4:16-21

แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไป ในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรมเขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ผู้ เผยพระวจนะให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า พระวิญญาณ แห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคน ยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้า ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่า จะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่แล้วทรงนั่งลง และตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็ เพ่งดูพระองค์ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้ แล้ว” (ลูกา 4:16-21)

ในเหตุการณ์นี้เองที่พระเยซูจึงพูดคำพูดหนึ่งออกมา และถูกบันทึกไว้โดยอัครทูตถึง 4 ท่าน อย่างครบบริบูรณ์ คือ ลูกาบันทึกไว้ว่า

พระองค์ตรัสอีกว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดได้รับการ ต้อนรับในเมืองของตน” (ลูกา 4:24)

มัทธิวเขียนไว้ว่า

เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้เผยพระวจนะจะไม่ขาดความ นับถือเว้นแต่ในเมืองของตนและในวงศ์วานของตน” (มัทธิว 13:57)

มาระโกระบุว่า

ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้เผยพระวจนะจะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตนและในวงศ์วานของตน” (มาระโก 6:4)

ยอห์นยืนยันดังนี้ว่า

“เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า ผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน” (ยอห์น 4:44)

สรุปสั้น ๆ ก็คือ พระเยซูไม่ได้รับความนับถือ พระองค์ไม่ได้รับเกียรติ องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง ไม่ได้รับการต้อนรับในครอบครัวของพระองค์ในญาติพี่น้องของพระองค์ ในบ้านเกิดเมืองนอนของพระองค์

เมื่อเราเดินทางไปนิวซีแลนด์เราได้ไปที่บ้านเกิดเมืองนอนของชาวนิวซีแลนด์คนแรกและคนเดียวที่ได้รางวัลโนเบล ไพรซ์ของโลกทางวิทยาศาสตร์ ชื่อ รัทเธอร์ฟอร์ด ปรากฏว่าคนนิวซีแลนด์เป็นอันมากไม่รู้จักเขา ไม่รู้สึกชื่นชมในตัวของเขาเพราะคนนิวซีแลนด์ไม่สนใจวิชาการ แต่พวกเขาสนใจปฏิบัติการ คนนอกประเทศนิวซีแลนด์ ชื่นชอบรัทเธอร์ฟอร์ดกล่าวขวัญถึงเขาชื่นชมให้เกียรตินับถือ และต้อนรับรัทเธอร์ฟอร์ด คนนิวซีแลนด์ชื่นชมคนโตเขาเอเวอร์เรสต์สำเร็จ ชื่นชมคนต่อเรือหางกุศสำเร็จโดยไม่เรียนหนังสือ รัทเธอร์ฟอร์ดซึ่งเป็นคริสเตียนคงซาบซึ้งและได้รับการหนุนใจที่ได้เดินตามรอยพระบาทของพระเยซูและเขาได้รับเกียรติที่เข้าถึงอารมณ์ของพระเยซูเรื่อง “ใกล้เกลือกินด่าง”

ประสบการณ์ที่พระเยซูรับอยู่นี้เป็นประสบการณ์ใกล้ตัวของเราหรือไม่ ใครคือคนที่ดำเนินตามมากที่สุด ใครคือคนที่ดำเนินริบหรี่มากที่สุด ใครคือคนดีเยี่ยมลูก ๆ มากที่สุด ใครคือคนดีเยี่ยมพ่อแม่มากที่สุด คำถามที่น่าถามก็คือ เหตุใดคนที่สมควรจะได้รับการต้อนรับ การให้เกียรติ และความเคารพนับถือ จึงเป็นคนได้รับสิ่งเหล่านี้น้อยที่สุดจากเรา พระเยซูคริสต์เองก็เผชิญกับสิ่งเหล่านี้เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น จะแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างไร ถ้าแก้ไขไม่ได้จะมีปัญหาอะไร ถ้าแก้ไขได้จะได้อย่างไร

ทำความเข้าใจปัญหา

ปัญหานี้เกิดขึ้นกับชาวนาซาเร็ธในอดีต ปัญหานี้ยังแพร่ระบาดในปัจจุบัน ปัญหานี้ไม่ได้เกิดกับคริสเตียนเท่านั้นแต่เกิดกับทุกคนปัญหานี้เกิดกับพวกเขาเกิดกับพวกเราเกิดกับคุณและเกิดกับดิฉัน ปัญหานี้เกิดขึ้นเพราะอะไร ชาวนาซาเร็ธไม่ต้อนรับ ไม่ให้เกียรติ ไม่นับถือพระเยซูเพราะอะไร

ประการแรก พวกเขาดูที่ฟอร์ม ฟอร์มของพระเยซูไม่เข้าตาคนนาซาเร็ธ แม้ว่าคำสอนของพระเยซูกระทบหู่พวกเขา พวกเขายอมรับว่าคำสอนนั้นมีปัญญา เขายอมรับพระเยซูมีผลงาน แต่จะให้พวกเขาไม่นับถือพระเยซูต้อนรับและให้เกียรติพระเยซูอย่างที่พระองค์สมควรจะได้รับนั้น เขาทำไม่ได้เพราะ “คนนี้เป็นช่างไม้” คนนี้ธรรมดาเกินไป คนนี้ฐานะต่ำเกินไป คนนี้ฐานะนั้นครไม่เข้ามาตรฐานโลก คนนี้ไม่มีมาตรฐานรวย เขาไม่มีมาตรฐานมีความรู้ เขาไปไหนมาไหนเดินเท้าฝุ่นกลบเท้า เขาจะหาอุฐัพันธ์ชี้

ให้เท่าที่สักตัวก็ไม่มี ลูกน้องเดินตามเป็นพรวนล่วนเหม็นคาวปลา เชื้อซ่า เสียงดัง บุ่มบ่าม ไม่เข้าฟอร์ม นักปราชญ์ นักการศาสนา

ประการที่สอง พวกเขาพูดว่า “คนนี้เป็นช่างไม้ บุตรนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โมเสส ยูดาห์ และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือและน้องสาวของเราก็ออยู่ที่นี้กับเรามิใช่หรือ”

ชาวนาซาเร็ธมองตากันแล้ว ก็อาจจะพิมพ์ว่า “เยซูช่างไม้คนนี้ ก็แค่คนหนึ่งในพวกเรา ที่ออกเถาเหล่ากอเรารู้หมดเป็นคนธรรมดาอยู่ในเมืองธรรมดา ในท่ามกลางคนธรรมดาอย่างพวกเรา “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ดีที่สุดสำหรับเยซูก็คือต่อโต๊ะต่อม้า ให้เรานั่งจะหาญไป ไถ่บาปให้คนทั้งโลกได้อย่างไร” บางทีชาวนาซาเร็ธก็คิดว่า พระคำของพระเจ้านั้น มีใครบ้างเขาประพฤติเอาจริงเอาจังกันทุกถ้อยทุกคำ เขาก็มีโกงบ้าง ไม่โกงบ้าง พูดจริงบ้างพูดเท็จบ้าง คนทำตามพระคำหมดเป็นคนไม่ฉลาด ชาวนาซาเร็ธไม่มีความเชื่อในตัวเอง ไม่มีความเชื่อในผู้อื่น พวกเขาไม่มีความเชื่อในชุมชนเขาทั้งหลายไม่มีความเชื่อในพระเจ้า ชาวนาซาเร็ธเชื่อแต่สิ่งที่ตาเห็น เขามองไม่เห็นสิ่งที่ตาความเชื่อมองเห็น ชาวนาซาเร็ธไม่ยอมรับตัวเอง ไม่นับถือตัวเอง ไม่ให้เกียรติต่อตัวเอง ชาวนาซาเร็ธจึงไม่ยอมรับผู้อื่น ไม่นับถือผู้อื่น และไม่ให้เกียรติผู้อื่น รวมทั้งพระเจ้า เวลาเรามองคนในครอบครัวของเราหลายครั้งเราสงสัยในฟอร์มของเขา เราสงสัยว่าจะมีสิ่งดีขุดเยื้องอยู่ในครอบครัวเราหรือพวกเขาคล้ายชาวนาซาเร็ธหรือไม่

ในซอยวัดไผ่ตันนี้มีฝรั่งแก่ ๆ โกอโรโกโสอยู่คนหนึ่ง เขาเดินหลังค่อมเขาชอบนั่งคุยกับชาวบ้าน และชอบรับประทานอาหารร้านเล็ก ๆ ในซอย วันหนึ่งผู้รับใช้พระเจ้าคุยกับเขา เขาถามผู้รับใช้พระเจ้าว่าทำงานอะไร ผู้รับใช้ก็คุยว่าเขาจบปริญญาโททางศาสนศาสตร์จึงทำงานรับใช้พระเจ้า ผู้รับใช้ถามเขาว่า คุณเรียนมาทางไหนเขาตอบว่า “ผมเรียนจบวารสารศาสตร์จากเอ็มไอที” เอ็มไอทีเป็นสถาบันชั้นนำหนึ่งของโลก คนอัจฉริยะเท่านั้นที่เข้าเรียนได้ ในฟอร์มโกโรโกโสอ่อนเพร่น้ำเอกไว้ ฟอร์มโกโรโกโสซึ่งเดินปะปนอยู่ใกล้พวกเรา เราเห็น เรารู้จักฟอร์มนั้น ภายในเขามีความคิดมีความสามารถเหนือพวกเราหลายคนเสียอีก แต่เราทำใจนับถือเขาอยากสิ่งที่เกิดในพระคัมภีร์ยังเกิดอยู่ในซอยวัดไผ่ตัน คำถามที่น่าคิดก็คือพระเจ้าอยากให้เราคริสเตียนเปลี่ยนแปลงพระคำตอนนี้ไหม และเราจะทำอย่างไร

เติมให้เต็ม

มาถึงตอนนี้เราจะตอบได้แล้วว่า สิ่งที่เขาขาดหายไปในครอบครัวในสังคมของมนุษย์คืออะไร สิ่งที่เขาขาดหายไปในครอบครัวคนใกล้ชิดซึ่งมนุษย์ไม่สังเกตเห็นคือ การยอมรับผู้อื่น การให้เกียรติผู้อื่น การนับถือผู้อื่น โดยเฉพาะคนที่ใกล้ชิด คนที่ใกล้ตัว มนุษย์มีแนวโน้มจะถือเอา ง่าย ๆ ว่าคนใกล้ตัวเป็นของตาย เป็นหมูในอวยพวงของตาย และหมูในอวยนี้เราจะพูดอะไรก็ได้ จะทำอะไรก็ได้ เพราะเป็นพวกกระดูกอ่อนเคี้ยวง่าย ทำอย่างไร ๆ ก็ไม่เห็นมีปฏิกิริยา แต่พระเยซูทรงสำแดงให้เราเห็นแล้วว่า คน

ตายยังฟื้นได้ ของตายก็ฟื้นได้และมีฤทธิ์มากกว่าเดิม หมูในอวยนั้นบางที่เป็นหมูป่าเขี้ยวตันซึ่งแม่แต่สิงโตยังกลัว คนที่ทำต่อคนใกล้ชิดโดยมองดูที่ฟอร์มและคิดเอาง่าย ๆ ว่าคนใกล้ชิดไม่มีน้ำยานั้นบ่อยครั้งมักถูกหย่าขาดโดยไม่รู้ตัว บ่อยครั้งลูกที่อยู่ในโอวาทจะจิตใจอย่างนี้ไม่ถึงหลายครั้งพ่อแม่ที่อยู่ในโอวาทถูกต้องวางมือย้ายบ้านหนีลูกที่คิดว่าพ่อแม่เป็นของตาย เจ้านายที่ลูกน้องข่มขู่มักจะปลดลูกน้องอย่างนี้กลางอากาศหรือลูกน้องซึ่งเป็นหมูในอวย ฆ่าเจ้านายซึ่งดูถูกเขาอย่างที่เกิดขึ้นที่แม่สอดเร็ว ๆ นี้

เราควรคิดอย่างไรต่อคนใกล้ชิด พระเยซูคริสต์คิดสามประการ คือ

ก.คนใกล้ชิดเป็นคนมีค่า พระองค์ยอมรับเขาตามที่เขาเป็นอยู่และสร้างเขาขึ้นจากสภาพแท้จริงของเขา โดยไม่มีใจดูถูก เช่น พระองค์สร้างน้อง ๆ ของพระองค์

ข.คนใกล้ชิดเป็นคนมีความสามารถซ่อนอยู่ พระองค์พบ “ซีโมน” ซึ่งชื่อของเขาแปลว่า “ไม้ไผ่ที่โอนเอนไร้คุณค่า” พระองค์เปลี่ยนชื่อของเขาตั้งแต่วันแรกที่ “ศิลา หรือเปโตร” พระองค์บอกให้เขารู้ว่า เขาจะเป็นที่พึ่งพิงจิตใจของคนเป็นอันมาก

ค.คนใกล้ชิดเป็นคนที่สมควรแก่การยอมรับ นับถือ และการให้เกียรติยิ่งกว่าผู้ใด พระองค์พูดกับมารดาของพระองค์ด้วยวาจาที่ไพเราะ โดยใช้ภาษาที่ละเมียดละไม พระองค์พุงแม่ยายของเปโตรให้ลุกขึ้นนั่ง พระองค์หนุนใจให้กำลังใจสาวกว่าเขาจะทำการใหญ่กว่าพระองค์

ถ้าคุณและฉันทำเช่นนี้กับคนในครอบครัวอย่างจริงจัง ด้วยถือว่าเป็นสิทธิพิเศษ พระเจ้าจะให้เราเป็นพรต่อครอบครัวของคนไทยได้หรือไม่

สรุป

โปรดชายตาตุ่กันวันละนิต

คนใกล้ชิดชิดใกล้ชิดอย่ามัวเฉย

ใกล้ชิดหัวใจเกินไปใยละเลย

บัพ โธเอี้ยหวานเหลือทนคน ใกล้ตัว

ช่วยให้การยอมรับพูดครบผม

ช่วยชื่นชมนับถือคือเห็นหัว

ให้เกียรติชนิดชมหน่อยคอยพันพัว

จะดีชั่วคนใกล้ชิดของตาย

ก่อนจะทำอะไรยิ่งใหญ่โ

เรื่องไม่โตคือรู้จักจักไม่สาย

คนสำคัญที่สุดอยู่ใกล้กาย

ไม่ต้องอายุให้เกียรติไว้คนใกล้ตัว

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 53 ฉบับที่ 287 กรกฎาคม – สิงหาคม
2002, หน้า 11-14.